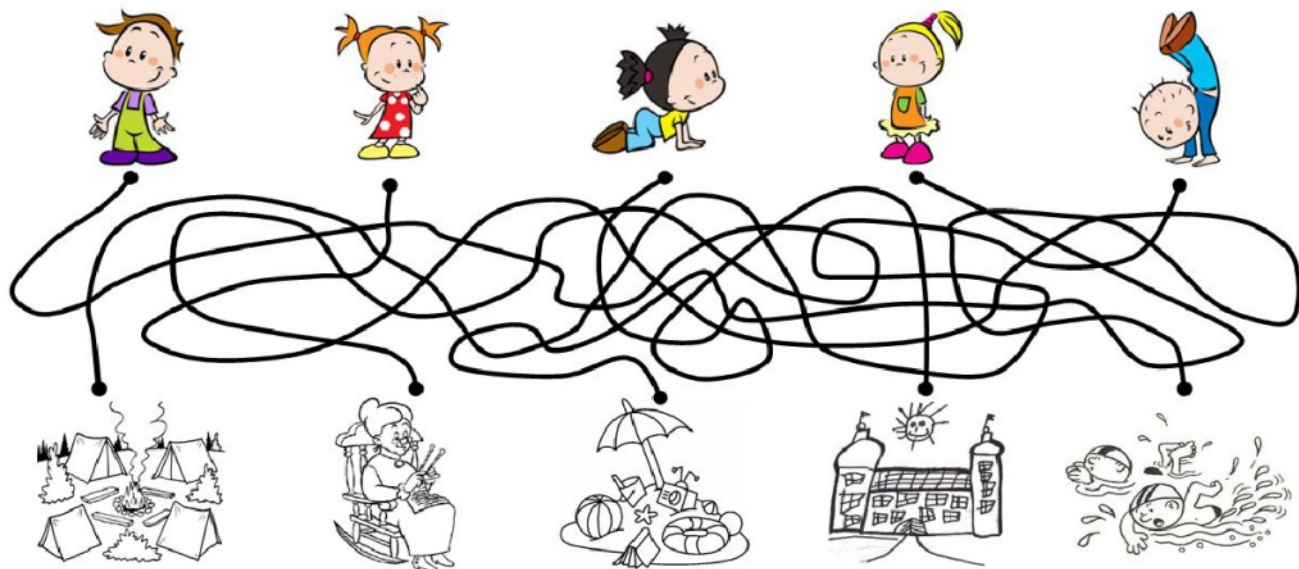

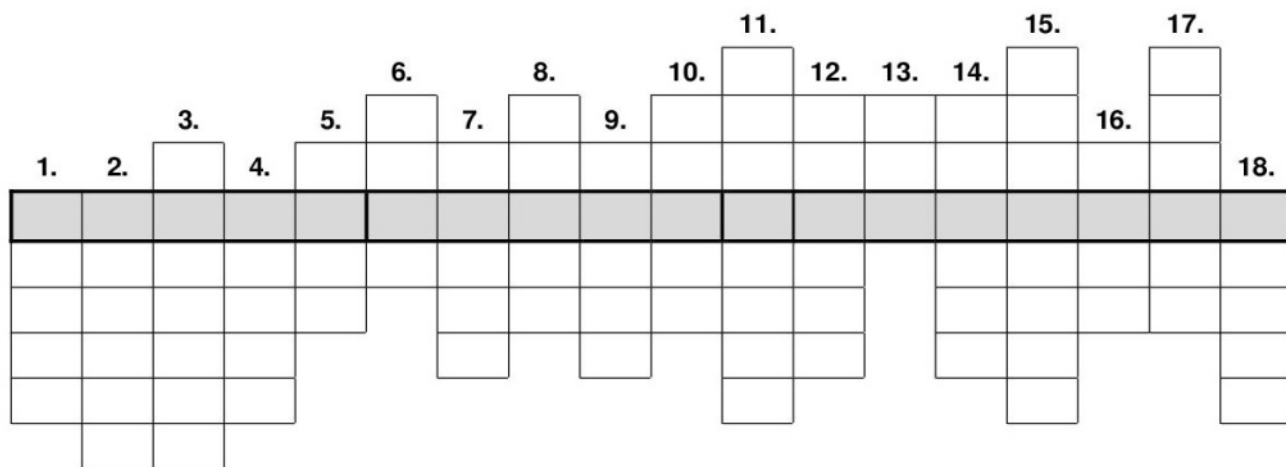
BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

PRÁZDNINY. Kam pojedou děti na prázdniny? Pomoz jim najít cestu.

PRO STARŠÍ KŘÍŽOVKA.

1. význam jména Petr; 2. český kníže, kterého vychovávala jeho babička Ludmila; 3. město, ze kterého pocházela Panna Maria; 4. „nevěřící“ apoštol; 5. v co proměnil Ježíš vodu v Káni galilejské; 6. jaká zvířata pasou pastýři; 7. jeden z darů tří králů malému Ježíškovi (mast); 8. jméno Ježíšovy matky; 9. apoštol, který zradil Ježíše; 10. římský prefekt, který vydal Ježíše k ukřižování; 11. izraelský král, který je znám moudrým rozhodnutím při sporu mezi dvěma ženami o dítě; 12. prorok, který byl přítomen ve chrámě při Ježíšově obětování; 13. biblický mořeplavec; 14. Ježíšovo rodné město; 15. žena, která podala Ježíšovi při jeho cestě s křížem roušku; 16. první člověk; 17. osoba označována jako svatá a dokonalá duchovní bytost obdařená rozumem a vůlí, která slouží Bohu; 18. jméno Ježíšova pěstouna

Klára Špunt Zelinková

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Jestli chcete něco, co jste nikdy neměli, musíte být ochotni udělat něco, co jste nikdy neudělali.

Mark Hart

Úvodní slovo

Biskupové nám v pastýřském listu připomněli končící školní rok a potřebu umožnit dětem nacházet nejcennější dar – víru, přátelství s Bohem. Posílit „duchovního člověka“ ovšem potřebujeme všichni, nejen děti. O prázdninách pak máme mnoho šancí, jak se vymanit z každodennosti, která nás možná ubíjí, či duchovně unavuje a nalézt novou svěžest pro tělo i ducha. Přeji nám všem, aby se nám to podařilo, aspoň trochu. Nejde ovšem výhradně o náš osobní růst: jako lidé i křesťané rosteme především

skrze růst a očistění vztahů, počínaje od Boha přes naše nejbližší až po ty vzdálené a neznámé. Dejme jim šanci skrze usmíření, odpuštění a velkorysost.

Děkuji panu kaplanovi, otci Jiřímu Bůžkovi, za jeho požehnané působení v naší farnosti, za všechnu láskyplnou péči, kterou věnoval dětem v náboženství, biřmovancům, katechumenům i nemocným, děkuji mu za službu Božím slovem, a vůbec za všechno, co zde jako kněz k Boží slávě a k prospěchu Božího lidu konal. Přeji mu, aby byl svědkem Boží lásky i na novém působišti v Žebětíně a Kohoutovicích.

Zatím nevíme, kdo nastoupí na jeho místo, což ale nebrání, abychom příštímu panu kaplanovi vyprošovali od Pána všechny potřebné dary a připravili mu místo v našich srdcích.

Děkuji všem farníkům za uplynulé období, přeji Vám nádherné léto, krásnou dovolenou či prázdniny a po prázdninách se na všechny zase těším.

Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Víkend pro rodiny s malými dětmi** pořádá ve dnech 18. až 20. září 2015 ve Fryštáku Komunita Emmanuel. Víkend je určen pro rodiny s dětmi do 12 let. Jste srdečně zváni. Více informací najdete na: www.emmanuel.cz/rodiny.

• **Katolická charismatická konference** se uskuteční ve dnech 8. až 12. července 2015. Setkání proběhne opět na výstavišti BVV v Brně. Motto letošní konference bude: „Slyšte všichni lidé slovanští, slyšte Slovo, od Boha přišlo“ (sv. Cyril, Proglas). Jako hlavní host je pozvána Michelle Moran.

Je možné se účastnit celého programu nebo jen jeho jednotlivých částí. Děti od 4 roků mají svůj vlastní program v dětské konferenci.

K přihláškám a k programu více na: <http://konference.cho.cz/>

• **Můj pěkný víkend 1. až 3. 5. na Blatinách.** Zažil jsem spoustu zajímavých dobrodružství s mými kamarády od Tomáška. Vysvobozovali jsme prince Riliána z moci Zelené čarodějnice. Lezli jsme po laně na skálu jako horolezci. Byli jsme na výletě. V pátek a v neděli jsme byli v kostele v Herálci. Moc se mi tam líbilo. *Kája Fiala, 1. třída*

• **Redakce farního časopisu Tomášek** vám děkuje za příspěvky, fotografie a projevy podpory. Přejeme vám všem prázdniny plné radostných zážitků. Ke všem farníkům máme prosbu. Nebojte se napsat příspěvek a poslat nám ho. Začněte tím, že se s námi podělíte o zážitky z prázdnin. Uzávěrka dalšího čísla je 13. září. Děkujeme.

Z farní charity

Drazí farníci, bratři a sestry,

s poděkováním a radostí se s vámi naposledy před prázdninami setkáváme na stránkách Tomáška. Děkujeme za vaši štědrnou podporu.

V první polovině května jsme vybírali na Nepál postižený ničivým zemětřesením. Částka takto získaná přesáhla naše očekávání, a tak jsme mohli na charitní konto předat

Z farní pouti

53 600 Kč na podporu této těžce zkoušené země. V těchto dnech postihly místní vesničany sesuvy půdy, které si vyžádaly i oběti na životech. Mysleme na trpící v modlitbách.

Dále jsme v květnu a červnu odeslali na různé potřeby následující částky:

LL - Likvidace lepry 6 000 Kč	6 000 Kč
-------------------------------	----------

Další prostředky jsme předali na Charitě - Služby Brno:

Chráněné bydlení	3 000 Kč
Denní a přechodný pobyt pro seniory a zdravotně znevýhodněné osoby	3 000 Kč

V nadcházejících letních dnech vám všem vyprošujeme dostatek odpočinku ve stálém spojení s Ježíšem a Pannou Marií, ať jste i na vašich cestách radostnými svědky našeho Pána. Těšíme se na další spolupráci po prázdninách.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Všechnu naději jsem složil na Hospodina. On se ke mně sklonil a vyslyšel mne, když jsem k němu volal.

Ž 40,2

Všichni známe starozákonní knihu Job, která mluví o člověku, který žil velmi dokonale a spravedlivě a který

plnil všechno, co ve svém životě plnit měl. Neodchyloval se od cesty, kterou mu ukazovalo Desatero. Vedlo se mu dobře po všech stránkách – byl zdravý, bohatý, vážený ve společnosti. Také jeho rodinné zázemí bylo dobré – žil v manželství a měl děti. Byl však stižen náhle těžkou nemocí, ztratil všechn majetek, děti a postavení ve společnosti. Pohrdala jím pro jeho nemoc a bezmocnost i jeho manželka. Přátelé, kteří ho navštívili ho vyzývali, aby přiznal svoje tajné hříchy, protože byli přesvědčeni, že jeho současný stav je trestem za jeho hříšný život.

Joba toto neštěstí stihlo, i když žil správně pole Božího zákona a ničím se neprovinil. On se mohl skutečně ptát, proč je tak postižený a proč se to stalo právě jemu. I když byl vybízen lidmi, kteří kolem něj žili, aby se od Boha odvrátil, nenechal na sebe působit jejich řeči tak, aby ztratil víru v dobrotu Boha a v jeho spravedlnost. Jistě to byla pro něj těžká a bolestná zkouška, a to nejen po stránce tělesných bolestí, ale i po stránce psychické. I když ze všech stran byl vyzýván, aby změnil svůj vztah k Bohu, zůstal mu věrný a spoléhal na něj. Tato jeho důvěra a věrnost Bohu byly oceněny tím, že po skončení zkoušky, která na něj dolehla, se situace změnila a všechno, co se zdálo být nenávratně ztracené mu bylo vráceno ve větší míře, než měl v době, kdy se mu vedlo dobře.

I my můžeme být v životě vystaveni zkoušce. Nikdo z nás neví, čeho se bude týkat, jak dlouho bude trvat a jak bude těžká, ale i my máme v té době spoléhat na Boha a na jeho pomoc. Máme mít naprostou jistotu, že on ví o všem, co prožíváme, jak je to pro nás těžké a také ví, jakou pomoc právě potřebujeme, abychom ve zkoušce obstáli. On má vždy dost moci nám potřebnou pomoc dát v té formě, která je pro nás nejvhodnější. Nesmíme však propadnout beznaději a ztratit důvěru v jeho moc a dobrotu. Během celého života musíme prosit o dar víry a důvěry a na malých každodenních nepříjemnostech se učit snášet to, co je pro nás nepříjemné, a tak se připravovat i na to, co může nastat a být těžké.

o. J. Šík

Moje první farní pouť

I když jsem zatím na světě jen chvíli, umím už dobře poznat, že se dnes děje něco mimořádného. Hned po ránu všichni běhají po bytě, máma balí batůžek, z pyžamka mě převléká rovnou do výletního a než se naděju, sedím v autosedačce a vyrážíme! Po cestě slupnu svačinu a pak putuji rovnou do nosítka, ze kterého mám parádní výhled. Jenže místo pár kamarádů je kolem nás plno lidí, které

znám jen od vidění z kostela, kde se každou neděli snažím udělat nějakou pořádnou lotrovinu. Naštěstí vidím už z dálky Kristiánka, Anežku, Vojtu, Ondru a za chvíli nás dobíhá nesena mámou i Zuzka, kterou trápí první zuby. No jo, to mám naštěstí za sebou!

Hned na kraji lesa se celé procesí zastavuje a pan kaplan všechny vítá na farní pouti (konečně vím, kde to vlastně jsem), kterou zahajuje modlitbou a zamyšlením nad textem buly papeže Františka Misericordiae Vultus, kterou vyhlásil Svatý rok milosrdenství. Pak už se dává celý had lidí do pochodu a mě ukolébá pomalá chůze a neustálé štěbetání

Z Prvního svatého přijímání

světluškami domů a už se moc těší na maminku, tátu i brášku, ale přesto ... Lucku tíží na duši snad všechny ty černé mraky, co se dnes válí po obloze. Už se neovládne a vzlyká nahlas. Nohy samy zamíří k vůdcáku, odkud je slyšet tlumený smích.

„Amazonko,“ zavolá slabě, ale její starší kamarádka přesto slyší a ze stanu vykoukne rozesmátá tvář. Hned však zvažní. „Co je, Luci? Není ti dobře?“ Odpovědí je jen nové zavzlyknutí. Velká si čupne k malé. „No tak, copak je? Pošeptej mi to.“ – „Když ona byla vždycky první,“ vyráží se sebe Lucka mezi vzlyky. „A já nikdy. Pořád jen druhá nebo třetí! Ani to zpívání se mi nepovedlo – zase vyhrála Anežka,“ děvčátko zoufale popotáhne. „Já vím, já vím,“ stírá Amazonka slzy z ušmudlané tvářičky. „Nic nevíš!“ vybuchne malá. „Nevíš, co jsem Anežce provedla! Nasbírala si oblásky v potoce a já ... a já jsem jí je všechny vysypala do odpadovky. A zítra už jedeme, tak Anežka nebude mít čas nasbírat si nové ... a bude jí to líto, a mně je to taky tak strašně líto, že jsem taková zlá!“ Zoufalý pláč roztřásl celou sedmiletou holčičku. Amazonka ji k sobě pevně přitiskne: „Víš, Luci, mít kamarádku, která je vždycky o něco lepší, vždycky o pár

bodů vyhraje, a vůbec jí nezávidět – to bys musela být anděl nebo *momentálně zaostalá*.“ Na chvilku se odmlčí. „Asi ti napíšu velký diplom, žes uměla přijít, přiznat se a že je ti to tak líto. Z toho je poznat, jak bezvadná jsi holka!“ Amazončin hlas hřeje. „Myslím, že si budeš pamatovat, že závist a nepřejícnost nic nevyřeší. Vždycky si najdi něco, na co se můžeš těšit – třeba večerní zpívání pod hvězdami.“ Vedoucí ví, jak Lucka ráda zpívá. „Radost ti pak naplní srdíčko klidem a už se tam smutek, zklamání a závidění nevejdou. Jasně?“ Lucinka horlivě kýve hlavou, ale pak se zarazí: „A co ty kamínky?“ – „Máš baterku? Prima! Jde se k potůčku. Vybereme jen ty nejhezčí!“ Amazonka na chvilku vklouzne do vůdcáku pro velkou plechovku. „Mášo, pojď prosím na chvilku hlídat,“ slyší její slova Lucka. Odpověď sic kladnou, leč prostou všeho nadšení už neslyší ani jedna z nich. Amazonka bere Lucku za ruku a jdou k potůčku. Tam si velká zuje sandály a noří se do vody: „Hezky mi sviť, jo?“ a podává malé hladoucké oblásky.

Někdy holt musíme vlézt do ledové vody, abychom tomu druhému podali to, co potřebuje.

Vítr odfoukl mraky bůhvíkam a hvězdy září čistým jasem.

Marie Sojka Veselá

mámy a ostatních účastníků. Budím se na cestě u klád, kde proběhne svačina a dětský program pro školáky i děti, které ještě do školy nechodí. My, co ještě nechodíme vůbec, si hovíme u rodičů a dokonce zvládneme společný růženec. Poslední část cesty si vyslechnu moudra o výchově dětí, které předávají zkušenosti rodiče Bobčíkovi našim nezkušeným mámám, a poslední metry před kostelem už skoro běžíme, abychom stihli alespoň druhou půlku mše. Plný kostel našich farníků i náhodných výletníků tiše toleruje mé výkřiky radosti a po mši se všichni pomalu přesouvají za kostel, kde se servírují různé doma připravené pochutiny, buchty, ovoce, sekaná ... A já si dám mix mrkve a brambor. Zatímco se s ostatními miminy válíme ve stínu pod keřem, skautky nachystaly spoustu atrakcí pro děti (příští rok si je taky oběhnu) a k ohni, o který se obětavě staral Hamša, už jsme s mámou a tátou ani nedošli. Pod tíhou všech nových zážitků a podnětů upadám do hlubokého spánku a rodičové dobře vyhodnotí, že dnes už se mnou žádná zábava nebude.

S díky všem organizátorům farní pouti, především pak Jirkovi Bůžkovi a Keprníkovi, jedna z nejmladších účastnic,

Klára Papoušková

Farní pouť krok za krokem

aneb došli jsme až na Vranov

Pátek osmého května devět hodin, osmnáct minut, na konečné zastávce autobusu číslo padesát sedm stojí hlouček asi čtyřiceti lidí. Poblíž přistavené auto zívá ani ne tak nudou jako kufrem, hladovým po poutním občerstvení pro ušlé i neušlé duše, tedy tomáškovské poutníky. Poslední dávka poutníků vybíhá z autobusu v devět devatenáct, nakládá do kufru auta poslední dobroty a exkostelník Bob může odjet směr Vranov. Poutníci se vydávají pod zamračenou oblohou pěšími lesními cestičkami, vinoucími se nad Adamovem a okolím, do stejného cíle. P. Jiří Bůžek zahajuje pouť jako vždy na kraji lesa. Využívá příhodný pařez pod třešní jako pódium a pamětliv Písma hned upozorňuje: „Omlouvám se, že se nad vás povyšuji na tomto pařezu, ale dělám to proto, aby mne bylo slyšet.“ (... povýšené ponížil ... Magnificat).

Farář P. Mráz posílá po P. Jiřím pozdravy a pro zdravotní potíže se musí zřici své přítomnosti na pouti. Jako své zástupce vysílá značnou část své rodiny a též P. Jiřího Cajzla. Program pouti má na

starosti P. Jiří Bůžek, a proto rozdává čerstvě vytvořeným skupinkám citáty Svatého otce Františka o milosrdenství z buly *Misericordiae Vultus* (Tvář milosrdenství), zamýšlené k rozjímání a vytvoření přímluv pro mši svatou. Zástupci skupinek postupně čtou svěřená slova, aby dolehla ke všem uším, a pak každá skupinka vede během cesty diskuzi k danému tématu, případně i zcela jiné diskuze, zahrnující například vaření, výchovu dětí a jiné zkušenosti. Sluníčko milosrdně protrhává mračna a zbytek pouti je nádherná cesta přírodou prozářenou jeho paprsky, stejně jako dotyky Boží něhy, protože milosrdenství s ní souvisí. Spravedlnost je dobrá, ale je potřeba jít dál přes lítost až k odpuštění. Tato zkušenost dnešnímu světu značně schází a v každém křesťanském společenství, v každé farnosti má být patrné žití Ježíšovy výzvy nesoudit bratra, protože pouze Bůh vidí až do hlubin srdce. Pozornost a solidarita namísto lhostejnosti, oči otevřené pro pohled na zranění a bídu bratrů a sester zbavených důstojnosti. Dát jim vroucnost naší přítomnosti, aby byl jejich příběh i naším příběhem. Být nablízku osamoceným a sklíčeným, neboť budeme souzeni podle lásky. Vždyť cíl zákona je Kristus.

Průměrný věk letošních poutníků by vyšel pravděpodobně dost nízký, miminek v nosítkách a kočárku

i předškolních a školních dětí je celý houf, samozřejmě putující zastupují všechny generace, a tak se prolíná moudrost starších s radostnou energií mladších. Rozhovory pak plynou od „brm, brm“ přes Hurvínka a Spejbla až k různým vědeckým pojednáním.

Cesta je plná klacků pod nohama, dřevaři jsou v lese i ve svátek a s traktorem Zetor sváží pokácené dřevo. Děti se zajímají o různé druhy rostlin a chrobáků po cestě a maminky mají možnost osvědčit své encyklopedické znalosti, tátové pak hlavně svou zdatnost v nošení dětí a proviantu.

Čerstvou farní novinkou se stává sdělení farnice a lékařky Tary o její přípravě na brněnský půlmaraton, s využitím dnešní pouti jako tréninku pomalé chůze, nazítří již zrychlí a další den se dá do běhu. Zatím se těší na případné členy svého fan klubu podél budoucí maratonské trati. Fanouškům zároveň vzkazuje: „Mým cílem je nejen Vranov, ale i zviditelnění krásy

a zároveň pilo na usmířenou. Návštěvníci se sami dávali s rozlévači do debaty. Hojně byla využita příležitost ke svátosti smíření či požehnání. Děti vyráběly dárek, a protože stále přicházely další a další děti, původně podvečerní program se protáhl do pozdních nočních hodin. U obrazu Panny Marie Svatotomské byl pořád chumel lidí, kteří ochotně naslouchali obětavým ministrantům hovořícím o významu obrazu.

Možnost spálit kousek kadidla měla takový ohlas, že to po hodině hrozilo příjezdem hasičů. A tak se kadidlo přesunulo před kostel, kde bylo též v centru pozornosti.

Možnost napsat prosbu na papír a zapálit svíčku s myšlenkou na někoho, či něco, využilo kolem tří

a půl tisíce lidí. Někteří se ptali, proč se to dělá, jak a proč se má člověk modlit, a tak bylo pořád o čem debatovat. Když při tom všem ještě obětavě a velmi dobře zpívala dětská schola a po ní chorální schola, byla atmosféra v kostele velmi otevřená a přátelská.

Jsem velmi rád, že se našlo pár farníků s odvahou oslovovat příchozí a často i svědčit o svojí víře způsobem, který je pro nevěřící přijatelný a srozumitelný. Velké díky i Komunitě Emmanuel za podporu a nápady i za program, který v nejlepším počasí za posledních pár ročníků NK probíhal na prostranství před Moravskou galerií.

S postupem času proud návštěvníků neoslaboval. Teprve o půlnoci jsme se pomalu loučili s posledními návštěvníky a uklidili za asistence několika mladých hochů, kteří když viděli, že se odnášejí stoly, nabídli pomoc.

Díky všem za tuto službu, díky i těm, kdo se za nás doma či jinde modlili.

*Za celý tým Keprník
foto Pavel Fiala*

Povídka

Lucinka obchází s baterkou tábor a po tvářích se jí kutálejí slzy jako hrachy. Zítra jede s ostatními

Noc kostelů (i když sv. Tomáš s přilehlým náměstím stojí na místě) byla jítím vstříc lidem. Bohu v lidech.

A tak mě napadá:

Je čas, Tomáši
ty, vírou bohatý
otevřít náruč

Kolika bratřím
v prázdnotě zajatým
strašně se stýská

Tomáši
Blíženče
na časy se blýská.

Radovan Voříšek

Jeď do Šlapanic!

Krátké svědectví Noci kostelů.

Moje kamarádka Jitka za mnou přišla před půlnocí a říkala, že tohle si musím poslechnout: Jeden mladý muž se zaobíral tím, že by začal věřit v Boha a že by tedy vstoupil do nějaké církve. Katolíci nepřipadli do úvahy kvůli „špatnému pověstí“, a tak se rozhodl, že to zkusí u jiných církví.

Před rokem navštívil během Noci kostelů i náš kostel sv. Tomáše a byl tak dojat atmosférou a jakousi tajemností, že začal uvažovat i o katolících. Nijak ale nespěchal.

Jednou jel z práce a dostal náhle nápad, že by měl jet do Šlapanic.

Nikdy tam pořádně nebyl a nikoho tam nezná, ale pocit byl tak silný, že sedl na trolejbus a jel na konečnou ve Šlapanicích. Tam nevěděl co dělat. Napadlo ho, že je fakt zvláštní jezdit někam jen tak, a chtěl se vrátit domů. Trolejbus jel až za chvíli, a tak si řekl, že se podívá ke kostelu.

Na kostele byla nástěnka a na ní pozvánka na kurzy Alfa. Bylo úterý a kurzy měly začít ve čtvrtek. Tak se přihlásil, prošel si kurz Alfa a teď začal uvažovat o křtu.

I takové příběhy přináší Noc kostelů.

Keprník

Ohlédnutí za Nocí kostelů

když nejsme my a oni, ale jen my.

Přicházíme ráno do kostela po mši a začínáme stavět podstavec pro obraz Panny Marie Svatotomské. Mezitím se scházejí další účastníci a chystají stoly, židle, podstavce pro svíčky a další věci. Večer přijíždí parta se stanem, postaví jej a před šestou už je kostel nachystán na přijetí prvních návštěvníků.

Noc kostelů měla letos trochu tajemnější a duchovnější podtext. Myšlenka, která nás od začátku vedla, byla oslovit lidi, kteří kostel ten večer navštíví. U vína se ochutnávalo

ducha krásou vysportovaného těla.“ Trénuje i se zátěží, zátěž se jmenuje Nela. Na dnešní pouti dochází i na vynálezy a to konkrétně vynález patentní pojistky proti kapesním zlodějům – kopřiva v kapse. Pro čtenáře farního časopisu je tento vynález k uplatnění zcela zdarma.

Unavené nohy poutníků doškobrtají až ke kládové svačinové zastávce, zde má program pro děti Klára Kengi Koukalová a také nastává možnost lépe poznat sestry tomáškovského faráře P. Jana Mráze a oddaného farníka (a synovce) Kristiánka – ve věku jeden a půl roku.

Cesta do Vranova ubíhá od klád již velmi rychle a sotva poslední poutníci doputují do chrámu, je již mše svatá v plném proudu. P. Jiří připomíná jak Pannu Marii, tak i dnešní sedmdesáté výročí konce druhé světové války. S koncem války souvisí i první čtení, kde se hovoří o konci starého světa a začátku nového. V dějinách se často hlásí o slovo nepochopitelné zlo a Jan nám k tomu nabízí naději nového nebe a nové země, kde Bůh setře každou slzu z očí. Maria je symbolem zasnub nebe a země, které nastaly v jejím lůně přijetím slova, které se stalo tělem. V jejím těle se přihodilo něco, co je prvotinou celého vesmíru. I naše dějiny, poznamenané hříchem, jsou zároveň dějinami naší spásy. I v nás rostou nová nebesa a nová země, kde

bude vládnout spravedlnost a nebude tam již ani pláč ani zármutek.

Všechny skupinky opravdu na cestě vytvořily prosby, které mají své místo po promluvě. „Dej, abychom byli schopni prokazovat milosrdenství vůči hříšníkům, chudým, vyloučeným, nemocným a trpícím lidem,“ zní jedna z nich a další „Děkujeme za sedmdesát let míru a prosíme za ty, co ve válce trpěli a zahynuli.“

Po mši se farníci odebírají na klášterní zahradu a do jídelny

na připravené pohoštění a děti k soutěžím. Nadchází čas přátelských setkání i odborných diskusí při opékání špekáčků a špekáčkových chobotnic. Vranovská věž je nově opravená a podle názoru odborníka by jí lépe slušela šindelová čepice než měděná z důvodů vzdušné vlhkosti a následných problémů s dřevomorkou a tesaříkem. Petr Fiala ví nejen jak nejlépe opravit kostel, ale zná i historii brouků tesaříků, zavlečených k nám benátskými kupci z deštných pralesů Indie zároveň s tamním divokým zvířetem pávem a to lodní dopravou. Larva tesaříka přežívá v tomto stádiu dvanáct až čtrnáct let, a pak se v broučím stádiu velmi rychle množí. Další zajímavé informace pro majitele kostelů, kapliček, chat a jiných zařízení s dřevokonstrukcí lze získat buď přímo od zdroje – Petra Fialy nebo případně v nějakém dalším čísle Tomáška, kde doufáme vyjde i nějaký jeho odborný článek.

Družnou zábavou probleskují plamínky ohně a line se vůně špekáčků, kostelní zahrada zrůžověla květy jabloní a Panna Maria má jistě radost ze svých dětí ... a proto jim připravila tak krásný slunečný den.

Tak zase za rok ...

Jaroslava Cyrusová
foto Pavel Fiala

Noc kostelů 2015

Pohled ode Zdi vzkazů pro Anděly

Naše stanoviště bylo venku. Ale třikrát jsem v rozmezí tří hodin prošel kostelem. Viděl jsem využitá stanoviště. Sestry a bratry skloněné v modlitbě. Naslouchající, povzbuzující, informující, žehnající ... taky moře plamínků proseb.

Slyšel jsem svědčit o Panně Marii před jejím obrazem a žasnul nad statečností kluků ministrantů i opravdovostí ministranta odrostlejšího. Síla svědectví byla v tom, že mluvili o vlastní zkušenosti a osobní víře. Dopad oné síly byl jasně cítit i vidět v soustředěných tvářích hroznu lidí, který je nepřetržitě obklopoval.

Vícekrát než třikrát ☺ jsem se šel občerstvit vínem. Tam jsem si doslova sáhnul na laskavou a přirozenou dobrotu našich lidí. Úkol, směřující k odpouštění druhým, spolu s dobrým vínem, rozdávali s přirozenou lehkostí a láskou. Holčičí duo i kapela „mladochů“, to byl odvaz a účinné lákadlo. Při pantomimě o tom, jak Ježíš bojuje o náš život, jsem pofňukával dojetím a nebyl jsem zdaleka sám. Skákací hrad jsem po zralé úvaze vynechal, aby atrakce mohla fungovat v dalších letech. Výbornou kávu a kvíz ne.

A pak taky přišla dívka, něco málo přes dvacet let. Uvnitř kostela se rozplakala. Nějak se našla s mou kamarádkou, která je psycholožka a sloužila v kostele. Ta ji krásně ošetřila a zavolala mi, když zjistila, že jedním z problémů jsou nějaké drogy. Mluvil jsem pak s tou dívkou a modlil jsem se s ní, protože si to přála. Předal jsem kontakt.

Hned v pondělí přišla ke mně do poradny a začali jsme pracovat na její změně. Projevila silnou touhu po terapeutické podpoře, doprovázení a modlitbě za své znovunalezení. Nebyl jsem proti.

Nebo přišel mladík s maminkou. Oba obtíženi situací, kterou dva roky odžívají. On obavou, kam až spadne, když bude pokračovat v soužití s pervitinem. Maminka strachem o život svého syna. Oba pak přetížení plány, jak situaci řešit. Nápady, které

však byly ovlivněny hrůzou, zmatkem a tápáním. A tak jsme se potkali. Začal jsem s mladíkem mluvit, ptal jsem se. Otevřel se a rozplakal. Po chvíli se krizová intervence svezla na životní opory. Na živého Boha. Na osobní svědectví co Bůh dělá v životě člověka. Nakonec kluk přijal nabídku modlitby. A tak jsme se na okraji bazénku pomodlili za světlo do jeho situace a za uzdravení. Nabídku k pokračování přijal a hned 2. června přišel do poradny. Krásná práce, protože z něj přímo číselná naděje a odhodlání. Jeho mamince stačilo pár jednoduchých slov podpory a požehnání. Předchozí odstavec jsem začal slovy: „A tak jsme se potkali“. Přesné však je: „A tak nás Bůh potkal“.

Co ještě vidím jako podstatné. Než hoch přišel ke Zdi napsat vzkaz Andělům, než jsme spolu začali mluvit, prošel naším kostelem. Vyslechnul svědectví o Panně Marii Svato-tomské, přijal její obrázek, přišel si pro požehnání a zapálil svíčku prosby. Byl připraven.

Lidí, které jsem takto „potkal“ bylo víc. Díky za to.

Noc kostelů byla pro mě „Spolu – Prací“ napříč naší farností. Bez ohledu na to, do kterého společenství, komunity, party kamarádů nebo názorové skupiny kdo patříme. Byla „Spolu – Dílem“ na budování Božího království. „Spolu – Evangelizací“.